

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 178

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2019

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Κλεγε εις τούς μαθητάς του: «Εἶναι ἀδύνατον νά μή ἔλθουν τά σκάνδαλα, ἀλλοίμονον ὅμως εις ἐκεῖνον διά τοῦ ὁποίου ἔρχονται.

Τόν συμφέρει νά κρεμασθῆ μιά μυλόπετρα γύρω ἀπό τόν λαιμόν του καί νά ριφθῆ εις τήν θάλασσαν παρά νά σκανδαλίση ἕνα ἀπό τούτους τούς μικρούς.

Προσέχετε τούς ἑαυτούς σας. Ἐάν σοῦ κάνη κακό ὁ ἀδελφός σου, νά τόν ἐπιτιμήσης καί ἕάν μετανοήση, συγχώρησέ τον καί ἕάν ἐπτά φορές τήν ἡμέραν σοῦ κάνη κακό καί ἐπτά φορές τήν ἡμέραν ἐπιστρέφῃ σ' ἐσέ καί σοῦ πη, «Μετανοῶ», συγχώρησέ τον».

Καί οἱ ἀπόστολοι εἶπαν εις τόν Κύριον: «Πρόσθεσε σ' ἐμᾶς πίστιν». Ὁ δέ Κύριος εἶπε: «Ἐάν εἶχατε πίστιν σάν τόν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ, θά μπορούσατε νά πῆτε στήν μουριά αὐτή: «Ξεριζώσου καί φυτέψου εις τήν θάλασσαν» καί θά σᾶς ὑπήκουε. ❖

Ἀπό τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Λουκᾶς, Παναγία Καθολική Πελεντρίου, ἀρχές 16ου αἰώνα.

ΜΗ ΦΟΒᾶΣΑΙ ΤΙΠΟΤΑ

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

«Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».
(Ἀποκάλ. 1,17-18)

Ἦδε ἔφη ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός στὸν ἀγαπημένο μαθητὴ Του Ἰωάννη κατὰ τὴ Θεία ἀποκάλυψη πού αὐτός δέχθηκε στό νησί τῆς Πάτμου.

Μὴ φοβοῦ! Τί νά μὴ φοβᾶσαι; Μὴ φοβᾶσαι τὸν εἰδωλολατρικό διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας. Μὴ φοβᾶσαι τοὺς βασανιστές πού καταδιώκουν πανταχόθεν τοὺς πιστοὺς Μου. Μὴ φοβᾶσαι τοὺς αὐτοκράτορες πού ἐξαπολύουν διωγμούς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Μὴ φοβᾶσαι τοὺς πανίσχυρους τυράννους τοῦ κόσμου τούτου, αὐτοὺς πού χλευάζουν καὶ λοιδοροῦν τὴν ταπείνωσή Μου κατὰ τὸν θάνατό Μου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Μὴ φοβᾶσαι τοὺς δαίμονες πού τυφλώνουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ διάφορα πάθη, γιὰ νά μὴν μποροῦν νά δοῦν καὶ νά διακρίνουν τὴν ἀλήθεια, πού Ἐγὼ ἔφερα στὸν κόσμο. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα!

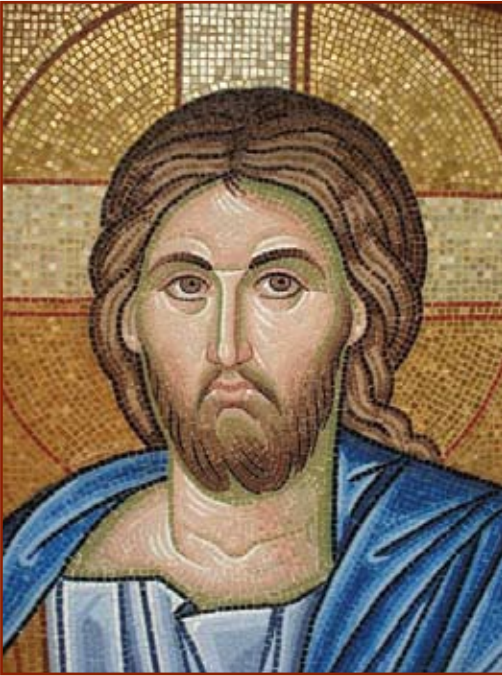
Πῶς μπορῶ, Κύριέ μου, νά μὴ φοβᾶμαι; Πῶς νά μὴ φοβόμαστε, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ὀπλισμένος μέχρι τὰ δόντια

καί πάνοπλος πυκνώνει τίς γραμμές του έναντίον μας, οί όποίοι εἶμαστε μικροί σέ ἀριθμό καί ἄοπλοι;

Μή φοβᾶσαι, διότι Ἐγώ εἶμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, καί ὁ ζῶν...τό Ἄλφα καί τό Ἠμέγα. Ὅλες οί ὑπερδυνάμεις πού στρέφονται έναντίον σας, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας τυφώνας ἀπό τή χώρα τῶν νεκρῶν. Ὅμως, Ἐγώ εἶμαι ὁ ζῶν... καί ἰδού ζῶν εἶμι εἰς τούς αἰῶνας... εἶμι ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος: ὁ πρό τῶν αἰῶνων καί μετά τή συντέλεια τῶν αἰῶνων Θεός· Ἐγώ εἶμι πρῖν ἀπό τήν ἀρχή τῶν πάντων καί μετά τό τέλος ὅλης τῆς κτίσεως. Ὅλα τά κτίσματα εἶναι ὀριοθετημένα μέσα σέ ἕνα χρονικό φάσμα, τό ὁποῖο ἔχω μετρήσει γιά κάθε κτιστό πλάσμα· καί ἔξω ἀπό αὐτό δέν μποροῦν νά ἐπεκταθοῦν.

Μή φοβᾶσαι, διότι ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδού ζῶν εἶμι. Μή φοβᾶσαι οὔτε τόν θάνατο! Ἐγώ εἶμι πρῖν ἀπό τόν θάνατο καί μετά τόν θάνατο. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ ὑπηρετής μου κι ἐγώ ἐπιτρέπω στόν ὑπηρετή μου νά Μέ ὑπηρετεῖ στόν κόσμο. Παρέδωσα τόν ἑαυτό Μου στόν ὑπηρετή Μου γιά τρεῖς μόνο ἡμέρες καί μετά τόν διέταξα νά Μέ ἀφήσει καί τώρα, ἰδού, ζῶ! Ἐγώ εἶμαι ὁ Δεσπότης τοῦ θανάτου καί τῆς ζωῆς· ὁ Δεσπότης τοῦ χρόνου καί τῆς αἰωνιότητος, ὁ παντοκράτωρ. Μή φοβᾶσαι! Ἰδού ζῶν εἶμι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Εἶμαι ζωντανός γιά πάντα. Ἐσύ ἐπίσης θά εἶσαι μαζί Μου ζωντανός. Ἀλλά καί ὅλοι ὅσοι παραμένουν σ' Ἐμένα πιστοί καί δέν φοβοῦνται,

αὐτοὶ θὰ ζοῦν μαζί Μου!
Μὴ φοβοῦ! Ἐγὼ εἰμι τὸ Α
καὶ τὸ Ω.

Ὡ Κύριε, αἰώνιε καὶ
ἀθάνατε, αὐτὰ τὰ ἱερά λό-
για Σου ἅς ἀντηχοῦν στὶς
ψυχές τῶν πιστῶν δού-
λων Σου ὅποτε ἐγείρεται
ἓνα κύμα διωγμοῦ ἐνα-
ντίον τῆς ἁγίας Ἐκκλησί-
ας Σου, ὥστε, ὁμοφρόνως
στηριγμένοι στὸν βραχί-
ονά Σου τὸν ὑψηλό, νά
μὴ φοβόμαστε. Σοὶ πρέ-
πει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ

προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων! Ἀμήν. ❖

Βλέπουμε ἀληθινά, μονάχα ὅταν χάσουμε τὸ πολύτιμο
πού εἶχαμε. Τὸ ἀντικρύζουμε τότε στὴν ἐσωτερικὴ
του διάσταση, σὲ ἓνα ἐπίπεδο ἀφθαρσίας καὶ θάμβους:
προϊδεασμὸς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Κυριάκος Χαραλαμπίδης

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ

Μητροπολίτη Κάλιστου Ware

Μίλησέ μας για τίς θείες όπτασίες πού βλέπεις, είπε κάποτε ένας μοναχός στον όσιο Παχώμιο.

Ένας άμαρτωλός σαν έμένα δέν προσδοκά όπτασίες από τον Θεό, άπάντησε ό Παχώμιος, αλλά αφήστε με νά σās πώ για μία μεγάλη όπτασία, για τον άγιο και ταπεινό άνθρωπο. Γιατί ποιά όπτασία μπορεί νά είναι μεγαλύτερη από αυτή: νά βλέπουμε τον άόρατο Θεό άποκαλυπτόμενο στό ναό Του, σ' ένα δρατό άνθρωπινο πρόσωπο;

Αυτή είναι ή άνώτερη άπ' όλες τίς όπτασίες, ένα άληθινό θαύμα: μία άνθρωπινη ύπαρξη πλασμένη κατ' εικόνα και όμοίωση του Θεού. «Έξομολογήσομαί σοι ότι φοβερώς έθαυμαστώθης». Στην πνευματική ζωή του καθενός μας, ίσως δέν ύπάρχει έργο περισσότερο επείγον από αυτό: νά ανανεώσουμε την αίσθηση του θαυμασμού και του δέους μπροστά στό θαύμα και στό μυστήριο του ίδιού μας του προσώπου. Ίδιαίτερα δέ πρέπει νά τονιστεί ή λέξη «μυστήριο». Ποιός είμαι; Τί είμαι; Η άπάντηση δέν είναι καθόλου προφανής. Δέν γνωρίζω παρά ένα πολύ μικρό μέρος του έαυτού μου. Τά όρια του ανθρώπινου προσώπου είναι έξαιρετικά πλατιά. Έκτεινονται πρós τό άπειρο· άπλώνονται πρós τά πίσω, αλλά και πρós τά έμπρός μέσα στό χρόνο, αλλά και πέρα άπ' αυτόν· εισέρχονται στην αιωνιό-

τητα. Ἐντός μου ὑπάρχουν κρυμμένα ἀνεξιχνίαστα βάθη πού διαφεύγουν τῆς δικῆς μου ἀντίληψης.

Μέσα στό μυστηριώδες αὐτό ἀνθρώπινο πρόσωπο, πού ἔχει πλαστεῖ κατά τήν εἰκόνα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὑπάρχουν τέσσερα στοιχεῖα ἰδιαίτερα μεγάλης σημασίας: ἡ ἐλευθερία, ἡ εὐχαριστία, ἡ κοινωνία καί ἡ ὠρίμανση. ❖

Πρέπει νά στρέψεις τήν προσοχή σου στήν ἐσωτερική σου ζωή, οὕτως ὥστε νά μήν προσέχεις τί γίνεται γύρω σου. Τότε δέ θά κρίνεις τούς ἄλλους.

Ἅγιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΆΛΛΟΥΣ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Όταν άκοϋμε για προσευχή, συνήθως έρχονται στή σκέψη μας δυό πράγματα: Τί νά ζητήσω και τί νά ζητήσω για μένα ή τούς δικούς μου. Φαίνεται πώς ή φιλαυτία άγγίζει όλες τίς πτυχές τής ζωής, τίς καθορίζει και τίς μολύνει.

Όμως, στή Βασιλεία τού Θεού εισέρχονται όσοι, κατά τό λόγο τού Κυρίου, άγωνίζονται νά έφαρμόσουν τό «άπαρνησάσθω έαυτόν», όσοι, δηλαδή, άγαποϋν ύπερβαίνοντας τόν έγωκεντρισμό τους.

Όλοι οί φίλοι τού Χριστού, στοιχώντας στή διδασκαλία και στή ζωή Του, άφηναν τόν έαυτό τους και ξανοίγονταν στήν άπεραντοςύνη τής αγάπης, πού άγκαλιάζει όλο τόν κόσμο «όπου γής», συμμετέχοντας καρδιακά στόν πόνο και τά βάσανά του.

Πιό πολύ αϋτή ή συμμετοχή έκφράζεται στήν προσευχή. Ό άγιος Γέροντας Ίωσήφ ό Ήσυχαστής έγραφε σέ μία έπιστολή του: «Άν κάποιος ήθελε νά είναι κοντά μου, θά άκουγε τίς εύχές μου και τούς στεναγμούς μου και θά έβλεπε τά δάκρυα πού χύνω για τούς άδελφούς μου. Όλη τή νύχτα προσεύχομαι και φωνάζω: Κύριε, ή σώσε όλους τούς άδελφούς ή σβήσε και μένα. Δέν θέλω τόν Παράδεισο μόνος!».

Κι ό άγιος Πορφύριος ό Καυσοκαλυβίτης έλεγε: «Δέν μπορείς νά σωθεις μόνος σου, αν δέν σωθοϋν και οί άλλοι. Είναι

λάθος νά προσεύχεται κάποιος μόνο γιά τόν έαυτό του, γιά νά σωθει ό ίδιος. Πρέπει νά προσευχόμαστε γιά όλον τόν κόσμο, νά μή χαθει κανένας».

Ή έκκλησία, ως κοινότητα - σχέση, σηματοδοτεί τόν Παράδεισο, ένώ ή μοναξιά, ό έγωκεντρισμός, δείχνει τό αντίθετο· αυτές είναι οι καταστάσεις πού βιώνονται από τό νυν αιώνα καί καθορίζουν τήν αιώνια μέρα.

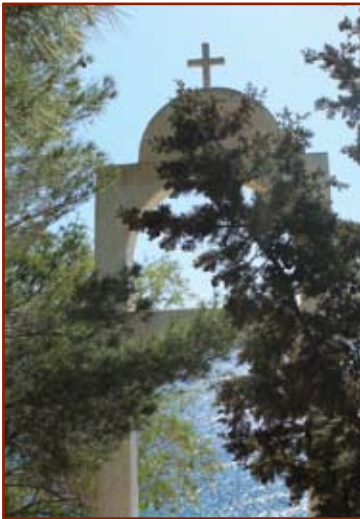
Βέβαια, ή αγάπη έκδηλώνεται μέ ποικίλους τρόπους· όλοι όμως οι τρόποι πηγάζουν από τήν αγαπῶσαν καρδία. Ή προσευχή «ύπέρ όλου τοῦ κόσμου» είναι γνώρισμα τῶν ανθρώπων πού αγαποῦν όχι συναισθηματικά αλλά ύπαρξιακά, μέ τό είναι τους, γί' αυτό καί ούσιαστικά.

Ποιός όμως μπορεί να καυχηθεί για την τέλεια αγάπη, χωρίς ίχνος έγωισμού; Στο σημείο που νικάμε τον έγωισμό αυξάνεται και η αγάπη όπως και τό αντίθετο. Έτσι, πορευόμαστε, αγωνιζόμαστε, θέλουμε. Τά υπόλοιπα θά τά κάνει η Χάρη του Θεού, που «τά ασθενή θεραπεύει και τά έλλείποντα αναπληροῖ».

Άν ή ποιότητα, όπως και ό χρόνος που διαθέτουμε στην προσευχή, δείχνουν σέ μās τή σχέση που έχουμε μέ τό Θεό, έτσι δείχνει σέ μās και ή προσευχή που κάνουμε για τούς άλλους τήν ποιότητα τής αγάπης μας.

Κι αν προσευχόμαστε αρχικά έγωκεντρικά, όπως τό παιδί ζητᾶ από τό γονιό του συμφεροντολογικά να ικανοποιήσει τίς ανάγκες του, είναι όμως μία επικοινωνία. Σιγά-σιγά μπο-

ρεῖ αυτή ή ασθενική επικοινωνία να εξελιχθῆ σέ κοινωνία, μέσα στην οποία θά συναντοῦμε τούς ανθρώπους για να γίνει ό πόνος τους πόνος μας, βιώνοντας τό όμοούσιο τής ανθρώπινης φύσης.

Τότε θά βιώσουμε τήν έγγύτητα τής Βασιλείας του Θεού, τήν αγάπη Του, τήν όμορφιά να ανήκεις στην ανθρωπότητα, στή μεγάλη οικογένεια που έχει τό Θεό πατέρα. ❖

ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΗΜΑΣ ΚΟΥΒΑΛΑΜΕ

Π.Β. Πάσχου, Μικρό Γεροντικό

Ενας μοναχός ζούσε σ' ένα κοινόβιο μοναστήρι ως ήσυχαστής, αλλά πολύ συχνά τον κυριεύε το πάθος τής όργης. Σκέφτεται, λοιπόν, και λέγει στον εαυτό του: «Θά φύγω από τοῦτο τό μοναστήρι καί θά πάω ν' ἀσκητεύσω μόνος μου ὡς ἀναχωρητής· κι ἐκεῖ, ἅμα δέν ἔχω καμιά σχέση μέ κανέναν καί ήσυχάζω μόνος μου, θά πάψει νά μ' ἐνοχλεῖ καί τό πάθος τῆς όργῆς».

Ἐφυγε, λοιπόν, ἀπό τό μοναστήρι καί πῆγε καί βρῆκε μία σπηλιά, ὅπου προσπάθησε νά ζήσει μόνος του. Καί μία μέρα, βγῆκε νά γεμίσει τό σταμνί του μέ νερό· τό γέμισε καί τό ἀκούμπησε κάτω, ἀλλά ξάφνου τό βλέπει ν' ἀναποδογυρίζει. Τό σήκωσε καί τό γέμισε γιά δεύτερη φορά, μά ἐκεῖνο ἀναποδογυρίστηκε ξανά. Θύμωσε τότε, τό ἄρπαξε καί τό ἔκαμε κομμάτια.

Ὅμως, σέ λίγο, ὅταν ἦρθε στά σύγκαλά του, κατάλαβε πώς ὄλ' αὐτά εἶναι καθαρός ἐμπαιγμός του ἀπό τό δαίμονα, καί εἶπε πάλι μέσα του:

«Βλέπεις, ἐαυτέ μου; Ἦρθες νά ζήσεις μοναχός σου ὡς ἀναχωρητής, μά πάλι νικήθηκες. Πήγαινε, λοιπόν, καί πάλι νά ζήσεις στό κοινόβιο. Διότι, ἐαυτέ, ὅπου καί νά πᾶς, πρέπει ν' ἀγωνίζεσαι καί νά ὑπομένεις»! Καί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σηκώθηκε πάλι κι ἐπέστρεψε στό κοινόβιό του. ❖

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ ΣΕ ΜΙΑ ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ

π. Νικολάου Χριστοδούλου

Παρόλο πού κοινωνιολογικά ο όρος έκκοσμίκευση έχει άλλο νόημα, στο χώρο της θεολογίας χρησιμοποιείται για να δηλώσει την χειραφέτηση του ανθρώπου από κάθε είδους θρησκευτική και εκκλησιαστική αυθεντία. Τό φαινόμενο αυτό γεννήθηκε πρώτιστα στις δυτικές κοινωνίες. Ήταν τό φυσικό αποτέλεσμα της δυτικής μεταφυσικής, όπου ο Θεός κατάντησε ένα νεκρό πλάσμα του νοῦ, μία ιδέα, μία άφηρημένη έννοια και συνεπώς άσχετος μέ τή ζωή του ανθρώπου, του κόσμου και της ιστορίας. Ο Νίτσε, στό κήρυγμά του για τόν «θάνατο του Θεού», διέγινωσε αυτήν ακριβώς τήν άποχριστιανοποίηση της Εύρώπης. Κρινόμενος νηφάλια, χωρίς θρησκευτικές έξάρσεις και φανατισμούς, ο Νίτσε θά μπορούσε νά χαρακτηριστεί «προφητικός». Σκιαγράφησε έντονα τά χαρακτηριστικά του σύγχρονου κόσμου: τήν άπώθηση ή άδιαφορία για όποιαδήποτε μεταφυσική αναζήτηση, τόν θρησκευτικό άποχρωματισμό. Έτσι έρμηνεύεται και ο επίμαχος λόγος του «ό Θεός πέθανε»!

Οί ρίζες αυτού του φαινομένου βρίσκονται στην άπόκλιση του δυτικού Χριστιανισμού από τό άφετηριακό γεγονός της Έκκλησίας. Τής μετατροπής της σε θρησκεία, ή όποία προ-

σφέρει συναισθηματικές και νοητικές κατοχυρώσεις στον ατομικό άνθρωπο και διανθίζει την κοινωνική ζωή με στεϊρες ήθικές σκοπιμότητες.

Κριτήριο της ορθόδοξης ζωής, πού βρίσκεται στον αντίποδα της έκκοσμικευσης, είναι τό βίωμα. Έκφάνσεις αυτού του βιώματος είναι ή λατρεία και ό άγιασμός. Θεματοφύλακας και τών δύο στον ορθόδοξο χώρο, είναι ό μοναχισμός. Γι' αυτό, όπως γράφει ό Μέγαντορφ, «έπί αιώνες οί μοναχοί θά άποτελέσουν τό αντίβαρο μίας Έκκλησίας ύπερβολικά έκκοσμικευμένης και ύπερβολικά μακαρίας, μίας Έκκλησίας, ή όποία στό παρελθόν είχε δεχθει χωρίς δυσκολία στους κόλπους της τά έλληνορωμαϊκά πλήθη και ή όποία έπωφελείται, χωρίς πολλές τύψεις, της εϋνοιας και της γενναιοδωρίας τών εϋσεβεστάτων βασιλέων. Χάρη στους μοναχούς, ή Έκκλησία της Κ. Διαθήκης δέν θά συνταυτιστεί ποτέ άπολύτως μέ ένα έθνος, μέ μία φυλή, μέ μία κοινωνικοπολιτική κατάσταση. Οί θεοκρατικές άξιώσεις τών πιστών βασιλέων θά προσκρούουν πάντοτε στό ζωντανό τεϊχος τών μοναχών».

Σέ αυτή την έκκοσμικευμένη έποχή μας, καλούμαστε νά έπανεύρουμε τόν γνήσιο τρόπο ζωής μέσα από τή λατρεία και τόν άγιασμό. Άκολουθώντας ως φως την αυθεντία του μοναχισμού, μπορούμε νά «σώσουμε» τό ανθρώπινό μας πρόσωπο και νά μείνουμε αυτό πού γίναμε μέ τό βάπτισμά μας: Σώμα Χριστού. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

ΟΙ ΟΣΙΟΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΟΙ ΟΜΟΖΥΓΟΙ

Γιώργου Παπαγεωργίου

Γ τις 9 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμη ἑνὸς θεοφόρου ζεύγους, τῶν Ὁσίων Ἀνδρονίκου καὶ Ἀθανασίας. Ἐζησαν στά μέσα τοῦ βου αἰώνα στὴν Ἀντιόχεια. Ὁ Ἀνδρόνικος ἦταν τραπεζίτης καὶ ἦταν οἰκονομικά εὐπορος. Τά πλούτη ὅμως δέν τοὺς συνεπῆραν ἀλλά ζοῦσαν μέ θερμὴ τὴν κατὰ Θεοῦ ζωὴ. Διέθεσαν τα δύο τρίτα τῆς περιουσίας τους

σέ ἔλεημοσύνες καὶ δάνεια χωρὶς τόκο.

Ἀπέκτησαν δύο παιδιά, ἓνα ἀγόρι καὶ ἓνα κορίτσι. Ξαφνικά, τά δύο παιδιά πεθαίνουν. Ὁ Ἀνδρόνικος ἀντιμετώπισε τὸν χαμό τους μέ ὑπομονή καὶ καρτερικότητα. Ἀντιθέτως, ἡ Ἀθανασία ἦταν ἀπαρηγόρητη. Ἐνῶ βρισκόταν στό ναό τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ θρηνοῦσε, ἐφανίστηκε μπροστά της, ὑπό μορφή μοναχοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός γιά νά τήν ἐνισχύσει λέγοντάς της ὅτι τά παιδιά της ἀναπαύονται ἐν σκηναῖς Ἁγίων. Τό γεγονός αὐτό τήν παραμύθησε καὶ ἀποφάσισαν ἀπό κοινοῦ νά ἐγκαταλείψουν τά ἐγκόσμια καὶ νά ἐνδυθοῦν τό μοναχικό τριβώνιο. Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκαν

τήν Ἁγία Γῆ καί προσκύνησαν στά Πανάγια Προσκυνήματα, κατέληξαν στήν Αἴγυπτο πλησίον τοῦ ἀββᾶ Δανιήλ. Ὁ γέροντας κράτησε κοντά του τόν Ἀνδρόνικο τήν δέ Ἀθανασία τήν ἔστειλε νά ἐγκαταβιώσει στήν γυναικεία μονή τῶν Ταβεννησιωτῶν.

Μετά ἀπό δώδεκα χρόνια ὁ Ἀνδρόνικος πῆρε καί πάλι τό δρόμο γιά νά προσκυνήσει στούς Ἁγίους Τόπους. Στό δρόμο συνάντησε τή σύζυγό του, τήν ὁποία ὁμως δέν ἀναγνώρισε. Ἦταν ἐνδεδυμένη μέ ἀνδρική ἀμφίεση καί εἶχε γίνει ἀγνώριστη ἀπό τήν πολλή ἄσκηση. Ἀπεναντίας ἡ Ἀθανασία τόν ἀναγνώρισε καί τοῦ πρότεινε νά πορευτοῦν μαζί πρός τά Ἱεροσόλυμα ἀλλά ἐν τελείᾳ σιωπῇ. Ἐπιστρέφοντας στήν Αἴγυπτο καί, ἀφοῦ ὁ Ἀνδρόνικος πῆρε τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα Δανιήλ, ἀσκήτεψε μαζί μέ τήν Ἀθανασία γιά δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια χωρίς νά ἀντιληφθεῖ ὅτι ἦταν ἡ ἰδιά του ἡ σύζυγος.

Μία μέρα ἡ Ἀθανασία ἀρρώστησε βαριά καί, ἀφοῦ κοινώνησε, παρέδωσε τήν ψυχή της στά χέρια τοῦ Κυρίου. Ὅταν οἱ πατέρες ἐτοιμαζαν τό νεκρό σῶμα γιά τήν κηδεία, ἀντιλήφθηκαν ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά ἄνδρα ἀλλά γιά γυναίκα. Κατόπιν ἀνακάλυψαν καί ἕνα γράμμα στό ὁποῖο ἀποκάλυπτε τήν πραγματική της ταυτότητα. Μόνο τότε ὁ Ἀνδρόνικος συνειδητοποίησε ὅτι εἶχε δίπλα του γιά τόσα χρόνια τήν ἰδιά του τήν σύζυγο. Ἀφοῦ πέρασε λίγος καιρός, καί μετά ἀπό σύντομη ἀσθένεια, παρέδωσε τήν Ἁγία ψυχή του στόν Κύριο καί ὁ Ἀνδρόνικος ὀδεύοντας γιά νά συναυτήσῃ τήν πολυαγαπημένη του σύζυγο, Ἀθανασία. ❖

ΤΟ ΑΠΗΘΙΝΟ ΦΩΣ

Μητροπολίτη Κυρήνης Ἀθανασίου

Τὸν σβήσανε
τόν ἥλιο,
μ' αὐτός ἔλαμπε·
καί τότες
καταλάβανε,
Θαρρῶ,
πὼς νικάει
τό σκοτάδι
ποτές
τό Φῶς.